

[Vesterager.]

VI, §§ 21—23, om Sikkerheds- og Forsorgsforanstaltninger overfor drikfældige. Alle-rede i forrige Aarhundrede begyndte man dette Arbejde gennem „Samfundet til Ædruelighedens Fremme“, hvor Læger og Filan-troper forsøgte at faa noget gennemført i denne Retning. Nu bestemmer man i Straffeloven og forskellige andre Love, at saadanne Mennesker kan interneres o. s. v., men hvor skal man sende disse Mennesker hen? Det er anerkendelsesværdigt, at filan-tropiske Virksomheder opretter Institu-tioner og Anstalter for drikfældige. Afholdsforeningen „Det blaa Kors“ har saaledes gjort et stort Arbejde for, at disse Menne-sker kunde komme ind under en Paavirk-ning, saaledes at de blev reddet for Samfundet, men det er ikke tilstrækkeligt. Selv om der er udført et stort og fortjenst-fuldt Arbejde, kan Lovgivningsmagten ikke vedblivende indføre visse Paragraffer i den sociale Lovgivning uden ogsaa at gennem-føre dem nogenlunde konsekvent og yde Støtte til disse Virksomheder, saa at de kan føre deres Sag igennem.

Professor Wimmer, der absolut ikke er en af Afholdssagens ivrige Forkæmpere, har talt om, at en hel Mængde af disse Mennesker, som paa den Maade gaar til Grunde, har mistet Evnen til at ville, og derfor maa der tages Hensyn til, hvordan man kan komme dem til Hjælp. Med den højttærede Formands Tilladelse vil jeg gerne oplæse nogle Linier af et Foredrag, Pro-fessor Wimmer har holdt. Han siger:

„Som Forholdene nu er herhjemme, er de nærmest tragikomiske: Tager jeg blot min egen Hospitalsafdeling, er Forholdet det, at vi altsaa dér Aar efter Aar og Gang paa Gang gæstfrit modtager og „soignerer“ den drikfældige, hvad enten han nu alene er kronisk Alkoholist eller han bare møder op med en ekstra stærk Rus, eller han er paa Vej til et *delirium tremens* eller indbringes fra Gaden i et alkoholisk Krampeanfald. Paa vor dyre Hospitalsafdeling med fuldt moderne Udstyr og Sygepleje behandler vi saa disse Personer de faa Dage, sjælden Uger, det varer inden deres mere akutte eller larmende Symptomer er klingede af. Og derpaa staar det den kroniske Alko-holist frit for at gaa ud af Hospitalet igen, til nye Eventyr og Farter, til Skråk og fortsat Lidelse for hans Familie, til ny Utryghed for Samfundet, til sikker aandelig-sjælelig Videreødelæggelse af ham selv.“

Man ser, at en saa anset Videnskabsmand

bruger de stærkeste Ord om den Ordning, vi har truffet herhjemme med Hensyn til disse ulykkelige Mennesker. Han udtaler derfor ogsaa videre:

„Og jeg forstaar derfor ikke ret, hvorfor i Ædruelighedsbetænkningen af 1927 Forslaget om en Lov til Dranker-behandling har faaet Lov til at staa alene som Udtryk for *Mindretallets* Ønsker.“ Flertallet har altsaa ikke villet gaa med ind i dette Arbejde, og det finder jeg i høj Grad mærkeligt. Jeg er ganske enig med Pro-fessor Wimmer i, at det ser mærkeligt ud, at man ikke har Øjet aabent for den Side af Ædruelighedsarbejdet.

Jeg skal endvidere minde om et Spørgsmaal som pligtmæssigt Afhold, der berøres i § 26 i det foreliggende Forslag; det er jo i Virkeligheden et Spørgsmaal, som er bræn-dende for Tiden. Naar man ser paa alle de Ulykker, der foraarsages ved Menneskers Beruselse, og naar der er Tale om, hvordan man skal skabe Sikkerhedsforanstaltninger, tror jeg, det rigtigste var at forlange, at de maatte være afholdende. Hvorledes man skal gennemføre det, vil jo altid være et Spørgsmaal, som der er Trang til at faa drøftet, og der er derfor i Lovforslaget ikke blot Tale om kommunale Afstemninger og Amtsafstemning, men der er ogsaa Tale om Spørgsmaal af stor social Rækkevidde, som vi maaske ikke lige straks kan overse. Men jeg mener, at ligesom vi her i Rigs-dagen forhandler om social Lovgivning, om Straffelov o. s. v., kan vi ikke undslaa os for at gaa ind i en alvorlig Drøftelse af, hvad der kan gøres for Ædruelighedens Fremme i vort Folk, vi kan ikke undslaa os for at gaa ind i et sagligt Arbejde for at finde en Løsning af dette vigtige Spørgsmaal. Vi kan ikke trøste os med de 250 Millioner, som bruges til spirituøse Drikke, thi den Trøst er af en sørgelig Art, og dette Forhold bærer og har baaret og vil i Fremtiden bære søрге-lige Frugter.

Med disse foreløbige Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til Regerin-gens og Rigsdagens velvillige Behandling.

Indenrigsministeren (Dahlggaard): Det Forslag, der her foreligger til Behandling, er jo enslydende med det Forslag om samme Emne, der forelaa til Behandling for et Aar siden her i Folketinget. Der førtes da en tre Dages Forhandling om Forslaget, det blev gennemdrøftet i en saadan Grad, at jeg maa mene, at nye Synspunkter ved Be-handlingen af denne Sag meget vanskeligt vil kunne fremkomme nu. Jeg tror derfor ikke, der er nogen Grund til, at denne